

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/45/2026
Identifikačné číslo spisu:	8714010413
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Javorková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8714010413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej, sudkyne JUDr. Dany Wänkeovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. Y. Y.Č.Í. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. júna 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. decembra 2022, sp. zn. 2To/11/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. Y. Y. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Poprad (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 6. decembra 2021, sp. zn. 6T/110/2014 uznal obvineného Ing. Y. Y. a Mgr. N. Y. (ďalej aj „obvinení“) vinnými z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v čase o 09.00 hod. dňa 1. augusta 2013 v L. na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadli Ing. T. N. tak, že Ing. Y. Y. udrel Ing. T. N. päťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom Ing. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zemi kľáčiacemu Ing. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udrel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho a vtedy k nim pristúpila Mgr. N. Y., ktorá Ing. T. N. opakovane udrela a kopla do oblasti chrbta, čím Ing. T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného Ing. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s

obmedzením na obvyklom spôsobe života najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní, bolesťami hlavy najmenej po dobu 7 dní, opuchom nosa a sťaženým dýchaním, bolesťami hrudníka najmenej po dobu 14 dní, silnejšej intenzity počas prvých 5 dní a neskoršie viazaných už len na prudší pohyb, kašeľ a pod.

Okresný súd obvineným podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona a § 56 ods. 2 Trestného zákona, § 57 ods. 1 Trestného zákona uložil peňažný trest vo výške 200 (dvesto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, im ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Okresný súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvineným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť Ing. T. N. bolestné vo výške 644 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 212,76 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Ing. T. N. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 20. decembra 2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného Ing. Y. Y. uznal vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe, že:

v čase o 09.00 hod. dňa 01.08.2013 v L. na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadol Ing. T. N. tak, že Ing. Y. Y. udel Ing. T. N. päťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom Ing. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zem kľáčiacemu Ing. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho, čím Ing. T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného Ing. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s obmedzením na obvyklom spôsobe života najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní, bolesťami hlavy najmenej po dobu 7 dní, opuchom nosa a sťaženým dýchaním, bolesťami hrudníka najmenej po dobu 14 dní, silnejšej intenzity počas prvých 5 dní a neskoršie viazaných už len na prudší pohyb, kašeľ a pod.

Krajský súd podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, s použitím čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru, § 40 Trestného zákona upustil od potrestania obžalovaného Ing. Y. Y..

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť zaplatiť Ing. T. N. bolestné vo výške 644 eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 212,76 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Ing. T. N. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd zároveň podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby okresného prokurátora v Poprade sp. zn. 2Pv 768/13/7706 z 20. augusta 2014 obvinenú Mgr. N. Y., pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20

Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť spolu s obvineným Ing. Y. Y. na totožnom skutkovom základe, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu, pretože skutok nie je trestným činom.

Krajský súd podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodeného Ing. T. N. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

II.

Dovolanie a vyjadrenia k nemu

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený Ing. Y. Y. dovolanie najprv vlastným písomným podaním z 19. decembra 2025, neskôr doplneným prostredníctvom obhajcu z 1. apríla 2026 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal procesné pochybenie okresného súdu pri pribratí znalca MUDr. G. U. uznesením zo 6. októbra 2016, a to ešte pred ďalším hlavným pojednávaním, ktoré sa konalo až v roku 2017, ako aj tento znalecký posudok. Poškodený vypovedal na hlavnom pojednávaní až 24. apríla 2017.

Krajský súd už v tejto trestnej veci raz rozhodol uznesením z 24. mája 2016, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu a prikázal mu opätovne konfrontovať poškodeného a svedkyňu V. N.. Okresný súd uvedené odignoroval, čím odoprel obvinenému právo na účinnú obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces. Okresný súd vyhodnotil svedectvo poškodeného ako vierohodné aj napriek tomu, že klamal. Je nesprávne tvrdenie krajského súdu o tom, že výpovedi poškodeného je možné dôverovať, najmä ak rozpory neboli celkom bezvýznamné, ako sa to pokúšal krajský súd vysvetliť. Začiatok incidentu popisujú obvinený a poškodený rozdielne.

Podstatná časť dôkazov smerovala k časti incidentu, keď obvinený Y. držal poškodeného v takzvanej kravate, a to údajne jednou rukou, a druhou rukou mal poškodeného udierať opakovane do trupu a hlavy. V tejto časti je však zásadná logická chyba. Len samotné udržanie o 10 kg ťažšieho človeka v „kravate“ jednou rukou je nezmysel, nieto ešte aby ten človek, ktorý je intenzívne škrtенý mohol voľne dýchať. Z tohto dôvodu je výpoveď obvineného Y. reálnejšia a vierohodnejšia. Poškodený navyše čelil priestupkovým konaniam násilnej povahy počas niekoľkých rokov pred incidentom, pričom v troch prípadoch bol aj právoplatne uznaný vinným. Obvinený nebol nikdy stíhaný za akýkoľvek skutok.

Pre zlyhanie okresného súdu viesť spravodlivý súdny proces a porušenie práva na obhajobu nepresvedčivosťou a nelogickosťou rozhodnutí súdov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok, a vec vrátil na nové a spravodlivejšie prejednanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený podaním z 24. apríla 2026, v ktorom uviedol že s dovolaním sa nestotožňuje a dôvody v ňom uvedené považuje za irelevantné. Poškodený zastáva názor, že dovolanie po takmer troch rokoch zrejme súvisí s právoplatným ukončením civilného sporu vedenom na Okresnom súde Poprad, v ktorom sa poškodený v pozícii žalobcu domáhal svojich nárokov, vyplývajúcich mu z dovolaním napadnutého rozsudku. V uvedenom civilnom konaní bol obvinený zaviazaný k povinnosti uhradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, a trovy samotného civilného konania.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „prokurátor“) sa vyjadril k dovolaniu obvineného podaním z 30. apríla 2026, v ktorom uviedol, že obvinený vo svojom dovolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti. Opakuje tie isté, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, a s ktorými sa už dostatočným spôsobom vysporiadal krajský súd. Prokurátor sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu,

ktorý považuje za zákonný a správny. Obvinený počas celej doby súdneho konania, ako aj v prípravnom konaní aktívne uplatňoval svoje práva, bol zastúpený obhajcom, ktorý taktiež reálne uplatňoval jeho práva na obhajobu. V konaní nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd prvého stupňa vykonali dôkazy v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom, preto o takto vykonané dokazovanie mohol súd opierať svoje skutkové zistenia. Obsah vykonaného dokazovania a jeho rozsah je zrejmý z odôvodnenia tak rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom súčasne odvolací súd uviedol, o ktoré dôkazy opieral preukázanie skutkových okolností ustálených vo výroku o vine, ako sa vysporiadal s výpoveďou poškodeného, ktorá bola obhajobou namietaná, a ako vyhodnotil obhajobu obvineného. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku bolo vykonané v súlade so zásadami uvedenými v § 2 Trestného poriadku. Viaceré námietky obvineného majú navyše skutkový charakter.

Z vyššie uvedeného dôvodu prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol.

Spisový materiál bol spolu s podaným dovolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 8. júna 2026.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v

zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“, (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal procesné pochybenie súdu prvého stupňa pri pribratí znalca MUDr. G. U. uznesením zo 6. októbra 2016, vyjadril tiež pochybnosti o znaleckom posudku tohto znalca, namietal nevykonanie konfrontácie medzi poškodeným a svedkyňou V. N. (nariadenej krajským súdom), a nepresvedčivé, nelogické, či nedostatočné zdôvodnenia rozhodnutí súdov, čím došlo k odopretiu práva obvineného na obhajobu.

K namietaným skutočnostiam najvyšší súd uvádza nasledovné.

Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia chirurgia a traumatológia MUDr. G. U. bol do konania pribratý uznesením súdu prvého stupňa zo 6. októbra 2016 na základe pokynu nadriadeného súdu uvedeného v uznesení z 24. mája 2015, sp. zn. 2To/41/2015 vydaného v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku, ktorým nadriadený súd zrušil prvý rozsudok v

uvedenej veci a vrátil vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Uznesenie o pribratí znalca bolo riadne súdom doručené tak obvineným, ako aj obhajcovi (doručenky na č. l. 413), pričom sťažnosť voči tomuto uzneseniu obvinený nepodal. Zo zápisníc o hlavných pojednávaniach konaných 26. apríla 2017 (č. l. 498 - 499) a 24. júna 2020 (č. l. 785 - 791) je zrejmé, že obvinený aj jeho obhajca mali v plnom rozsahu umožnené právo vypočúvať znalca, klásť tomuto otázky, a vyjadrovať sa ku záverom jeho znaleckého skúmania.

Súd prvého stupňa z hľadiska hodnotenia tohto dôkazu (znaleckého posudku) podrobne uviedol, že: „Pri uznaní viny obžalovaných zo žalovaného skutku, na predmetnom skutkovom základe konajúci súd vychádzal predovšetkým z vyššie uvedených výpovedí poškodeného Ing. T.Á. N., znalca MUDr. G. U., zo záverov jeho znaleckého posudku, z výpovedí svedkov MUDr. T. C., MUDr. Q. X., Mgr. T. X. a z výpovede V. N. zo dňa 06.12.2021, ako aj z listinných dôkazov v podobe lekárskeho správ o ošetrovaní poškodeného Ing. T. N., fotodokumentácie poranení poškodeného Ing. T. N. a ďalších listín, na obsah ktorých poukázal v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia majú zato, že predmetné dôkazy na seba vzájomne nadväzovali a boli vo vzájomnej zhode, bez súčasne zistených relevantných rozporov či nezrovnalostí, s výnimkou zmenenej svedeckej výpovede V. N., s ktorou sa potom konajúci súd vysporiadal v kontexte všetkých ďalších dôkazov, vrátane obhajoby obžalovaných. Pri konštatovaní, že obžalovaní žalovaný skutok spáchali vyššie uvedeným spôsobom súd vychádzal aj z výpovedí samotných obžalovaných, ktorí vo svojich výpovediach nepopreli fyzický incident s poškodeným zo dňa 01.08.2013 na parkovisku na ul. D. č.XX v L., ktorému predchádzal ich vzájomný slovný konflikt. Obž. Ing. Y. Y. vo všetkých svojich výpovediach priznával, že poškodeného Ing. T. N. ako prvý fyzicky napadol tak, že ho chytil oboma rukami do tzv. kravaty, že spolu zápasili a že počas zápasenia s poškodeným obaja viac krát spadli na zem brániac sa tým, že tak konal preto, že poškodený na mal pri ich stretnutí ako prvý vulgárne vynadať obž. Mgr. N. Y. - jeho manželke, po ktorej sa aj načiahol..... Na rozdiel od predmetných tvrdení obžalovaných, že poškodeného počas žalovaného skutku a žalovaným spôsobom fyzicky nenapadli, dôkazy v podobe výpovedí znalca MUDr. G.Ó. U. a jeho znaleckého posudku objektívne svedčili preto, že typ poranení, ktoré zistil u poškodeného nemohli vzniknúť jeho pádom a nemohli byť spôsobené ani jedným úderom či kopom do tela poškodeného, keďže ich vznik si vyžadoval určitú - stredne až silnú intenzitu útočníka.“

K obvineným namietanej skutočnosti o nevykonaní konfrontácie poškodeného so svedkyňou V. N. (nariadenej krajským súdom v už vyššie spomenutom v uznesení z 24. mája 2015) je potrebné uviesť, že táto svedkyňa listom doručeným súdu prvého stupňa 20. septembra 2021 (č. l. 842) odvolala svoje predchádzajúce výpovede, kde trestný čin popisovala v tom, že incident vôbec nevidela a bola zmanipulovaná obvinenými, aby vypovedala v ich prospech. Uvedené skutočnosti potvrdila pod prisahou v procesnom postavení svedka aj na hlavnom pojednávaní konanom 6. decembra 2021 (č. l. 885 - 891). Na tomto pojednávaní bolo umožnené obvinenému svedkyňu vypočuť a tiež klásť jej otázky. Na č. l. 891 je súdom vyhlásené uznesenie v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku, ktorým súd vykonanie konfrontácie poškodeného T. N. a svedkyne V. N. zamietol. K tomuto súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že: „Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.12.2021 svedkyňa zmenila svoje pôvodné výpovede a tvrdila, že okolnosti žalovaného skutku nevidela, že o incidente sa dozvedela neskôr telefonicky a až od obžalovaných. Svedkyňa dokonca tvrdila, že obžalovaní ju na výpovede pripravili, že s obžalovanými sa dohodla na tom, že na polícii alebo na súde budú vypovedať zhodne, že okolnosti skutku jej obžalovaní i popísali, že obžalovaná Mgr. N. Y. jej krátko po skutku pri ich telefonickom rozhovore uviedla aj to, že pod nechťami mala kožu poškodeného, ktorého pri skutku poškriabala, že poškodený jej roztrhol tričko i to, že obaja obžalovaní pritom utrpeli zranenia, pre ktoré však nevyhľadali lekárske ošetrovanie, keďže sa ponáhľali na jej skúšku do Švajčiarska. Svedkyňa v tejto výpovedi uviedla, že poškodenému v ten deň iba odovzdala mladšieho syna, že poškodeného len videla sedieť v motorovom vozidle a že nemohla vidieť či mal alebo nemal zranenia. Predmetné rozpory v jej výpovediach, na ktoré ju konajúci súd upozornil postupom § 264 Trestného poriadku svedkyňa odôvodnila svojou vinou, ktorú pocítovala vo vzťahu k obžalovaným, ktorí jej celú vec odprezentovali ako ich pomoc pri jej rozvode s poškodeným a pri konaniach týkajúcich sa zverenia maloletých detí, hoci to zároveň odôvodňovala aj samotným vplyvom obžalovaných, ktorí jej v tom období riadili celý jej život. Predmetné skutočnosti v zmenenej výpovedi svedkyne V. N. zodpovedali listinnému dôkazu v

podobe jej písomného vyhlásenia zo dňa 20.09.2021, v ktorom opätovne potvrdila, že žalovaný skutok nevidela a že jej pôvodné výpovede o jeho okolnostiach boli buď zmanipulované obžalovanými alebo spoločne vopred dohodnuté s tým, že obžalovaným poskytovala aj informácie a príslušné zápisnice z konaní, ktoré prebiehali v civilných veciach, v ktorých boli účastníkmi ona a jej bývalý manžel - poškodený Ing. T. N..“

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver súdu, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a už ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť tohto dovolacieho dôvodu, odporovalo by to skutočnosti, že dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, ktorá vyjadruje už vyššie spomenutú zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Prihliadnuc na uvedené najvyšší súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne a v súlade so zákonom, pričom nesúhlas obvineného s hodnotením dôkazov súdmi nižších stupňov dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenapĺňa.

Čo sa týka obvineným uvádzaných námietok o arbitrárnosti, či nelogickosti rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa je potrebné uviesť, že k základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením nie je nutné, aby na každú námietku bola daná súdom odpoveď, pričom rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia, a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny.

Najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutí vo veci tak súdu prvého i druhého stupňa uvádza, že obvinený dostal odpovede na všetky relevantné námietky.

Skutočnosť, že obvinený sa s právnym názorom súdov prvého a druhého stupňa nestotožňuje nestačí na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Obvinený nepredložil argumentáciu spochybňujúcu udržateľnosť záverov súdov nižšieho stupňa. Skôr vyjadril svoje nestotožnenie sa s nimi, opakoval svoje skoršie námietky (vrátane svojho nazerania na skutkové a právne otázky) a k nim predložil len všeobecné výhrady o arbitrárnosti. V prevažnej miere ide o opakovanie dôvodov uvedených v odvolaní, čím stavia najvyšší súd do pozície ďalšej inštancie, ktorá by mala opätovne posudzovať rovnaké námietky (obdobne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. júla 2022, sp. zn. IV. ÚS 366/2022).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritérneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným

všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi oboch stupňov a vyhodnotenie výpovedí poškodeného ako pravdivých, napriek existujúcim nie bezvýznamným rozporom v týchto výpovediach.

K týmto námietkam sa veľmi podrobne vyjadril krajský súd, ktorý uviedol, že: „Skutočnosť, že svedok vo svojej výpovedi pri opise skutkových okolností niektorých z podstatných skutočností neuvedie presne, ktorú predtým uvádzal, či ju opomenie, či už opíše odlišne (napríklad o počte úderov, ich poradí, či intenzite), no o podstatných okolnostiach po doplňujúcich otázkach, resp. s odkazom na skoršiu výpoveď, potom vypovedá zhodne a to od začiatku a ním opísané skutkové okolnosti a bez rozumných pochybností nadväzujú na ďalšie dôkazy, obsah ktorých nemohol svedok svojou výpoveďou objektívne ovplyvniť - konkrétne v tomto prípade diagnostikované zranenia u poškodeného, takúto výpoveď hlavne pokiaľ k veci vypovedá opakovane v rôznych časových obdobiach, aj s odstupom dvoch, troch, či piatich rokov od skutku nie je možné považovať, resp. jej časti, či dokonca celú za nepravdivú. Za danej situácie nie je možné korektne požadovať od svedka Ing. T. N., aby jeho výpoveď vo všetkých skutkových okolnostiach bola perfektne bezchybná, najmä ak išlo o traumatizujúci zážitok, pri súčasne objektívne existujúcom strese, vyhrotenej situácii pri fyzickom napadnutí inou osobou, no samozrejme aj s prihliadnutím na plynutie času, kedy s prirodzeným procesom zabúdania sa tiež spájajú možné rozpory vo výpovedi svedkov.

Tým, že existujú rozpory vo výpovedi poškodeného o počte úderov, ich časovej súslednosti, poradie útočiacich osôb, v tomto prípade obžalovaných, ešte nie je možné automaticky urobiť záver, že poškodený neuvádza pravdu, resp. len časť z jeho výpovede je pravdivá, či dokonca vyslovene úmyselne klame. Jednotlivé tvrdenia je potrebné totižto ako už bolo naznačené, konfrontovať s ďalšími dôkazmi od vôle osoby vypovedajúcej nezávislými z hľadiska ich obsahu. V kontexte uvedeného podľa názoru krajského súdu bola teda vysvetlená pochybnosť, akým spôsobom a v akom poradí mali nasledovať útoky obžalovaných voči poškodenému a približne v akej polohe boli obžalovaní a poškodený v tom čase, kedy mal byť poškodený napadnutý, no predovšetkým vo vzťahu k obžalovanému Ing. Y. Y. a to konkrétne vo vzťahu k útokom, ich forme, spôsobu, ktoré boli spôsobilé spôsobiť následok v podobe diagnostikovaných zranení u poškodeného a to aj v kontexte rozsahu podielu na spôsobenom následku konaním obžalovanej Mgr. N. Y..

Totíto platí, že po prvých výpovediach obžalovaných pri opise skutkových okolností vzájomného zápasenia medzi obžalovaným a poškodeným nebolo úplne zrejmé - ako mohli byť poškodenému spôsobené zranenia na chrbte, ale aj na tvári - preto aj pre obžalovaného/ných platí, že existuje podozrenie, že svoju výpoveď následne prispôbovali výpovediam poškodeného a výsledkom znaleckého dokazovania z odvetvia traumatológie.

Oproti námietkam obhajoby potom stojí reálne preukázaný fakt, že to bol práve poškodený, ktorý po zákonom poučení v procesnom postavení poškodeného ako prvý vo veci spontánne vypovedal a to ešte pred prvotnou výpoveďou oboch obžalovaných v procesnom postavení obvinených dňa 28.04.2014 (v rovnaký deň vykonaná aj konfrontácia oboch obžalovaných s poškodeným) a to dvakrát, najsamprv pred vznesením obvinenia dňa 05.11.2013 a teda tiež ešte pred pribratím pôvodného znalca z odvetvia traumatológie na čl. 85 zo dňa 18.11.2013 MUDr. Z. V. a vypracovaním znaleckého posudku k 25.11.2013 a teda možnosti sa oboznámiť s jeho závermi na čl. 86-102, kde následne poškodený vypovedal síce po vznesení obvinenia obžalovaným no ešte dňa 14.04.2014, pred ich prvotným výsluchom.

Po prvýkrát teda obžalovaný Ing. Y. Y., na rozdiel do poškodeného, vysvetľuje zo svojho pohľadu až po možnosti oboznámiť sa s výpoveďami poškodeného a závermi znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, ako si mohol podľa neho poškodený spôsobiť diagnostikované zranenia pri vzájomnom zápasení na zemi, kde ho možno mohol pritom nechtiac zasiahnuť lakťom do oblasti tváre tiež pri vzájomnom zápase. Podľa názoru krajského súdu však práve následné výpovede poškodeného Ing. T. N. na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2015 a najmä dňa 23.08.2019 k postupnosti jednotlivých útokov napadnutia a ich spôsobu vykonania si zásade neodporujú s jeho pôvodnými výpoveďami, nejde o

extrémne rozdiely, ktoré by sa vzájomne vylučovali - práve naopak, pokiaľ rozpory existovali, boli zrozumiteľne vysvetlené, pričom vysvetlená bola aj pochybnosť, kde v tom čase, keď útok obžalovaného Ing. Y. Y. na poškodeného prebiehal, sa nachádzala obžalovaná Mgr. N. Y..

Pokiaľ súd nemal dôvod neveriť tvrdeniam poškodeného o útoku obžalovaného voči nemu, ktoré sú okrem iného overené v znaleckom posudku č. 9/2017 zo dňa 30.01.2017 MUDr. G. U., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, nie je dôvod neveriť výpovedi poškodeného aj v časti o účasti na jeho napadnutí obžalovanou Mgr. N. Y., tá sa totižto javí ako realisticky vystavaná a v logických súvislostiach - kde poškodený trval na tom a to opakovane, že obžalovaná bola na mieste činu v čase, kedy bol napádaný obžalovaným, stála za obžalovaným a v tom čase, kedy bola za ich chrbtom, poškodený opakovane tvrdil, že pocítil v tom čase údery do oblasti chrbta od lopatiek dole - nevie čím, či nohou, či rukou, keďže na ňu nevidel.

Pri konfrontácii výpovedí obžalovaného Ing. Y. Y. a poškodeného Ing. T. N. bola teda reálne dokázaná skutočnosť, že boli u poškodeného diagnostikované zranenia, ktoré si nemohol spôsobiť sám, čo v podstate nepopiera ani sám obžalovaný Ing. Y. Y., no ponúka diametrálne iný opis priebehu konfliktu a teda aj iný možný mechanizmus vzniku zranení diagnostikovaných u poškodeného.“

Vzhľadom na citované je potrebné uviesť, že so všetkými námietkami obvineného sa krajský súd dôsledne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré odôvodnenie z dôvodu jeho správnosti najvyšší súd v celom rozsahu poukazuje. Vzhľadom ku skutočnosti, že dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nemožno napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, a najvyšší súd nezistil ani dôkazy, ktoré by boli na hlavnom pojednávaní vykonané nezákonným spôsobom, ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal skutkové okolnosti, nakoľko podľa obvineného je verzia priebehu skutku tak, ako ju on popísal logickejšia a vierohodnejšia, na rozdiel od verzie popísanej

poškodeným. Zároveň namietal nereálnosť priebehu skutku v časti, kde obvinený mal v tzv. kravate udierať poškodeného opakovane do trupu a hlavy.

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra opakovane zdôrazňuje) v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí, ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že v dovolaní uplatnené námietky obvineného (ako sú zrekapitulované vyššie) majú výlučne skutkový charakter. Dovolateľ sa nimi totiž v skutočnosti domáha zmeny skutkových zistení okresného súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj krajský súd, a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku], keď tvrdí, že súdy v pôvodnom konaní nesprávne (jednostranne) vyhodnotili vykonané dôkazy, pričom dovolaciemu súdu predkladá ich vlastné hodnotenie so záverom, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že sa skutku dopustil. Takéto námietky však vecne nezodpovedajú nielen obvineným použitým, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona kto inému úmyselne ublíži na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

K právnej kvalifikácii súd prvého stupňa správne uviedol, že: „Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona sa dopusti ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví. Podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Pri konštatovaní konajúceho súdu, či u poškodeného došlo k ublíženiu na zdraví v zmysle § 123 Trestného zákona bolo predovšetkým nevyhnutné objektívne zistenie či poškodená osoba bola lekársky vyšetrená, ošetrovaná alebo liečená a či počas liečenia bol na nie iba krátky čas sťažený jej obvyklý spôsob života, ako aj zistenia ďalších skutočností spočívajúcich v povahe samotnej ujmy na zdraví, v príznakoch, ktorými sa ujma na zdraví prejavovala, ďalej ťažkosti a bolesti, ktorými sa táto ujma prejavovala na zdraví poškodenej osoby, v akej intenzite, po aký dlhý čas a do akej miery narušila zaužívaný spôsob života poškodenej osoby. Dôkazy v podobe znaleckého posudku MUDr. G. U., výpovedí znalca a výpovedí svedkýň MUDr. T. C. a MUDr. Q. X., spolu s príslušnými lekáorskými správami i samotných výpovedí poškodeného Ing. T. N. spoľahlivo preukázali, že u poškodeného Ing. T. N. došlo k ublíženiu na zdraví v zmysle ustanovenia § 123 ods. 2 Trestného zákona pretože, že poškodený bol práceneschopný po dobu 21 dní a že počas práceneschopnosti bol po dobu najmenej 7 dní ovplyvňovaný na svojom obvyklom spôsobe života spočívajúcim v obmedzení spoločenského styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre. Prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom sa dopustí hrubej neslušnosti alebo výtržníctva najmä tým, že napadne iného. Výtržnosťou v zmysle ustanovenia § 364 Trestného zákona je konanie, ktoré závažným spôsobom naruša verejný pokoj a poriadok a je preň typicky zjavne neúčtív a nezriadený postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spolunažívania. Ide spravidla o násilný alebo slovný prejav takéhoto charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných....skutok bol spáchaný na parkovisku, teda na mieste verejnosti prístupnom, na ktoré má prístup širší okruh ľudí, individuálne neurčených.“

Súdy oboch stupňov v odôvodnení svojich rozhodnutí zohľadniac jednotlivé námietky, najmä tie skutkové, (ktoré obvinený v podanom dovolaní v podstate iba opakuje) dostatočne rozviedli, akými úvahami sa správali pri hodnotení dôkazov preukazujúcich ustálené skutkové zistenia. Právne posúdenie skutku súdmi oboch stupňov vychádzalo z veľmi podrobne vykonaného dokazovania, a podľa najvyššieho súdu zodpovedalo ustanoveniam Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.